

Dr Robert A. Peterson, Objawienie i Pismo Święte.

Sesja 3, Poznanie Boga i biblijnej historii

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert A. Peterson i jego wykład na temat Objawienia i Pisma Świętego. To jest sesja 3, Poznanie Boga i biblijnej historii oraz Poznanie Boga i naszej teologii.

Kontynuujemy nasze wykłady na temat doktryn Objawienia i Słowa Bożego, a po tym, cóż, nadal ta część biblijnego wprowadzenia. Zrobiliśmy historyczne wprowadzenie z pomocą Petera Jensena, a teraz robimy biblijne wprowadzenie z pomocą Christophera Morgana Christian Theology, Knowing God and the Biblical Story. Chcemy uruchomić myślenie o wiedzy o Bogu poprzez biblijne epizody, jeśli wolisz, stworzenia, upadku, odkupienia i spełnienia.

Stworzenie. Na początku Bóg stworzył niebo i ziemię, Księga Rodzaju 1.1. Już istniejący przed materią, przestrzenią lub czasem, wieczny, samoistny Bóg stwarza wszechświat i wszystko, co istnieje. Bruce Waltke wprowadza Księgę Rodzaju 1:1 do 2:3, cytując, że opis stworzenia jest wysoce wyrafinowaną prezentacją mającą na celu podkreślenie wzniosłości, mocy, majestatu i mądrości Boga Stwórcy oraz położenie fundamentów pod światopogląd wspólnoty przymierza.

To z Genesis Waltkego, komentarza. Jako główna postać w Genesis 1, Bóg stwarza, mówi, widzi, oddziela, nazywa, czyni, mianuje, błogosławi, kończy, uświęca i odpoczywa. Bóg nie jest niebem, słońcem, księżycem, wodą, drzewami, zwierzętami ani niczym innym stworzonym.

Bóg je tworzy, a one są mu podległe. Stworzenie nie jest ani Bogiem, ani częścią Boga. Jest absolutne i ma niezależne istnienie, podczas gdy stworzenie wywodzi istnienie od niego i nieustannie zależy od niego jako swojego podtrzymywacza.

Zobacz Dzieje Apostolskie 17:25 do 28. Stwórca, który jest ponad wszystkim, transcendentny, suwerenny i ma niesamowity autorytet i moc. Jak król, wpływa na swoją wolę samym słowem, sprawiając, że rzeczy stają się z niczego.

Genesis 1:3, Hebrajczyków 11:3. Ponadto ukazuje swoją władzę nad całym stworzeniem, wzywając i nazywając elementy, Genesis 1:5. Transcendentny suwerenny twórca jest również osobisty. Każdego dnia tworzenia Bóg osobiście angażuje się w każdy szczegół, kształtując swój świat w sposób, który podoba się jemu i przynosi korzyści jego stworzeniom. W dramatyczny sposób, szóstego dnia, osobiście stwarza człowieka na swój obraz, tchnąc w niego życie.

W społeczności i panują nad stworzeniem. Jak przypomina nam DA Carson, cytując, przyznano nam zdumiewającą godność i wszczepiono w nas głęboką zdolność do intymnego poznania Boga, bliski cytat. Carson, Kneblowanie Boga, podtytuł Chrześcijaństwo staje w obliczu postmodernizmu.

Tworząc nas na swój obraz, Bóg odróżnia nas od reszty stworzenia i ustanawia, że jest od nas odrębny. Nie jesteśmy boscy, ale stworzeniami stworzonymi na obraz Stwórcy. Bóg jest również dobry, co odzwierciedla się w dobroci Jego stworzenia i jest wzmacniane w stałym refrenie: „i Bóg widział, że to było dobre”.

Rodzaju 1:10, 12, 18, 21, 25. Szóstego dnia stworzenie jest nawet opisane jako bardzo dobre, werset 31. Wrodzona dobroć stworzenia nie pozostawia miejsca na fundamentalny dualizm między duchem i materią, tak że duch jest dobry, a materia zła.

Rzeczywiście, materialne stworzenie odzwierciedla dobroć Boga, co jest również widoczne w Jego hojnym zaopatrzeniu w światło, ziemię, roślinność, zwierzęta i pełzające, pełzające rzeczy. Są to błogosławieństwa Boga dla dobra ludzkości, podobnie jak zdolność do nawiązywania relacji z Bogiem, płodność do prokreacji i autorytet do korzystania z obfitych zapasów ziemi dla dobra ludzkości. Chociaż stworzenie osiąga swój szczyt w stworzeniu człowieka na swój obraz przez Boga, Księga Rodzaju 1:1 do 2:3 kulminuje w odpoczynku Boga.

Siódmego dnia Bóg kończy swoje dzieło twórcze, odpoczywa, błogosławi i uświęca dzień tak święty jak szabat, który należy zachowywać. Czyniąc to, Bóg ukazuje swoją radość i zadowolenie ze swojego stworzenia i świętowania ukończenia, i upamiętnia to szczególne wydarzenie. Bóg zapewnia Ogród Eden jako miejsce, w którym mężczyzna i kobieta mogą żyć i pracować.

Bóg, cytując, kształtuje człowieka, sadzi ogród, przenosi go tam, ustala warunki relacji z nim i szuka dla niego pomocnicy, co osiąga punkt kulminacyjny w kobiecie. John C. Collins, Genesis 1 do 4 jest źródłem tego cytatu. Człowiek jest uformowany z prochu ziemi, ale jest czymś więcej niż prochem.

Jego życie pochodzi bezpośrednio z samego oddechu Boga, Księga Rodzaju 2, 7. Sadząc ogród i przenosząc tam człowieka, Stwórca i Pan Przymierza zapewnia zachwycającą i świętą przestrzeń, w której ludzie mogą cieszyć się harmonijną relacją z nim, ze sobą nawzajem, ze zwierzętami i z ziemią. Waltke zauważa, że „Ogród Eden jest ogrodem świątynnym, przedstawionym później w Tabernakulum”. Waltke, Księga Rodzaju, strona 85.

W ten sposób ogród podkreśla obecność Boga wśród ludzi. Bóg zatem stwarza Adama i Ewę na swój obraz, jako dobrych i z cudownymi przywilejami oraz znaczącymi obowiązkami w Ogródzie Eden. Doświadczają oni nieograniczonej relacji

z Bogiem, intymnej przyjemności z siebie nawzajem i delegowanej władzy nad stworzeniem.

Bóg ustala warunki życia w Jego obecności i łaskawie przedstawia tylko jeden zakaz: nie wolno im jeść z drzewa poznania dobra i zła. Upadek to nasza następna podkategoria. Niestety, Adam i Ewa nie słuchają nakazu Boga, ale upadają, Księga Rodzaju 3. Ta opowieść zaczyna się od kusiciela, który podważa prawdomówność, suwerenność i dobroć Boga.

Kusiciel jest przebiegły i odwraca uwagę kobiety od przymierza, jakie ustanowił Bóg. W wersety od szóstego do ósmego centralna scena w historii upadku osiąga punkt kulminacyjny. Fatalna sekwencja jest szybko opisana w 3.6. Widziała, wzięła, zjadła i dała, kulminując w he ate.

Wenham obserwuje w połowie wersetów od szóstego do ósmego i je, używa kluczowego czasownika w narracji, jeść, i jest umieszczony pomiędzy wygórowanymi oczekiwaniami kobiety co do jedzenia. Owoce są dobre do jedzenia, są rozkoszą dla oczu i dają wgląd w ich rzeczywiste skutki. Oczy mężczyzny i kobiety są otwarte. Wiedzą, że są nadzy i chowają się między drzewami.

Gordon Wenham, Genesis 1 do 15, komentarz biblijny. Chcę powiedzieć jeszcze trochę. Wenham liczy słowa, a on zjadł jest centralny, i odróżnia wygórowane oczekiwania kobiety co do jedzenia od rzeczywistych efektów, które są druzgocące.

Kontrast jest uderzający. Zakazany owoc nie przynosi tego, co obiecał kusiciel, ale przynosi mroczne nowe rzeczywistości, przed którymi ostrzega dobry i prawdomówny Pan przymierza. Ten początkowy akt ludzkiego buntu przynosi boską sprawiedliwość.

„Grzeszą jedząc, więc cierpieliby, aby jeść. Ona doprowadziła swego męża do grzechu, więc została przez niego opanowana. Sprowadzili ból na świat przez swoje nieposłuszeństwo, więc mieliby bolesny trud w swoim życiu”. Alan Ross, Creation and Blessing, strona 148, wnikliwe studium.

Konsekwencje ich grzechu są stosowne i druzgocące. Para natychmiast odczuwa wstyd, zdając sobie sprawę, że są nadzy, 3:7.

Czują swoje wyobcowanie od Boga, nawet głupio próbując się przed Nim ukryć, wersety 8 do 10. Boją się Boga i tego, jak On może odpowiedzieć, wersety 9 i 10. Ich wyobcowanie od siebie nawzajem również się ujawnia, gdy kobieta obwinia węża, podczas gdy mężczyzna obwinia kobietę, a przez sugestię nawet Boga, wersety 10 do 13.

Ból i smutek również następują. Kobieta doświadcza większego bólu podczas porodu. Mężczyzna trzodzi się, próbując uprawiać żywność w krainie pełnej szkodników i chwastów, a oboje odkrywają dysonans w swoim związku, wersety 15–19.

Co gorsza, para zostaje wygnana z Edenu i z chwalebnej obecności Boga, wersety 22–24. Jak bardzo chcieliby posłuchać ostrzeżenia Boga. Jeśli zjesz z drzewa poznania dobra i zła, z pewnością umrzesz, 2:17.

Po zjedzeniu zakazanego owocu nie upadają natychmiast i nie umierają z powodu czegoś w rodzaju zatrzymania akcji serca, ale umierają. Umierają duchowo, a ich ciała również zaczynają doświadczać stopniowego rozkładu, który ostatecznie prowadzi do ich fizycznej śmierci, 3:19. Najbardziej niszczycielskie jest to, że te konsekwencje nie dotyczą tylko Adama i Ewę, ale rozciągają się również na ich potomków.

Grzech wkracza do akcji i przynosi zakłócenie i wyobcowanie w każdej ludzkiej relacji z Bogiem, samym sobą, innymi ludźmi i stworzeniem. Bezpośredni kontekst i fabuła Księgi Rodzaju 4:11 podkreślają tę ponurą nową rzeczywistość. W 4-7 Bóg ostrzega Kaina, że grzech czyha u drzwi i że jego pragnienie jest skierowane ku niemu, ale on musi nad nim panować.

Niestety, Kain odmawia posłuchania rady i zabija swojego brata Abła. W rezultacie Kain zostaje przeklęty przez Boga, wyobcowany z ziemi i wygnany z obecności Boga. Księga Rodzaju 5 przypomina nam, że Bóg stwarza ludzi na swoje podobieństwo i błogosławi ich.

Rozdział daje nadzieję poprzez wzmiankę o Enochu i Noem, ale trzeźwo podkreśla domenę śmierci refrenem: Wtedy umarł osiem razy. Księga Rodzaju 6 wyjaśnia rozszerzenie i nasilenie grzechu, który jest przedstawiony jako masywny, wszechobecny, ciągły i charakterystyczny. Bóg łaskawie ustanawia przymierze z Noem i stosownie osądza ludzkość potopem.

Rodzaju 6:9. Po potopie Bóg ponownie podkreśla błogosławieństwo i mandat stworzenia oraz składa obietnicę przymierza. Następnie Księga Rodzaju opowiada historię Wieży Babel, w której Bóg osądza dumnych, samolubnych ludzi, którzy próbują wyrobić sobie nazwisko i pomnożyć swoje wpływy, zamiast służyć jako nosiciele obrazu Boga i promować Jego imię.

Rodzaju 11:9. Stworzenie. Upadek.

Teraz odkupienie w biblijnej historii i poznanie Boga. Na szczęście Bóg nie wymazuje całkowicie ludzkości za taką kosmiczną zdradę, ale łaskawie rozpoczyna projekt odnowy. Rozpoczyna proces przywracania ludzkości w kosmosie, w szczególności przywracania ludzi jako pełnych nosicieli obrazu, abyśmy mogli uczestniczyć i odzwierciedlać chwałę, tożsamość i misję, za którymi tęskniliśmy przez cały czas.

Bóg wzywa Abrahama z rodziny czcicieli bożków i zawiera z nim przymierze, obiecując, że będzie Bogiem dla niego i jego potomków. Rodzaju 12:1-3.

17:7. Bóg obiecuje Abrahamowi, że da mu ziemię, z której powstanie wielki naród i która za jego pośrednictwem będzie błogosławić wszystkie narody. 12:3.

Od Abrahama pochodzi Izaak, a później Jakub, którego imię Bóg zmienił na Izrael i z którego Bóg wyprowadza 12 plemion swojego ludu. Reszta Starego Testamentu dotyczy postępowania Boga z 12 plemionami Izraela. Poprzez Mojżesza, wielkie plagi i dramatyczny exodus Bóg wzywa Izrael z niewoli egipskiej, aby został Jego ludem.

Daje im Dziesięć Przykazań, obiecuje być ich Bogiem i ogłasza ich swoim ludem. Obiecuje być z nimi i daje im Ziemię Obiecaną, którą zajmują pod przewodnictwem Jozuego po pokonaniu Kananejczyków. Po śmierci Jozuego sędziowie tacy jak Gedeon, Debora i Samson zostają przywódcami ludu.

Historia powtarza się, gdy pokolenie po pokoleniu doświadcza pokoju, następnie buntuje się, następnie otrzymuje Boży sąd, następnie woła do Boga, a następnie ponownie doświadcza pokoju. Bóg daje swojemu ludowi ludzkiego króla, najpierw Saula, potem Dawida, a następnie Salomona. Pod rządami Dawida, człowieka według serca Bożego, królestwo znacznie się rozrasta.

Jerozolima staje się stolicą, a Bóg odnawia obietnicę przymierza ze swoim ludem. Bóg obiecuje uczynić potomków Dawida dynastią i ustanowić tron jednego z nich na zawsze. Bóg używa syna Dawida, Salomona, aby zbudować świątynię, w której objawia się obecność przymierza Boga.

Salomon czyni wiele dobrego, ale także nie słucha Boga w głównych kwestiach, co prowadzi do podziału królestwa na północne i południowe królestwa, odpowiednio Izrael i Judę. Bóg wysyła wielu proroków, aby wzywali ludzi do wierności przymierzu. Ostrzegają oni Jego lud przed sądami, które nadejdą, jeśli nie pokutują za swoje grzechy i nie zwrócą się do Pana.

Mimo to ludzie wielokrotnie buntują się przeciwko Niemu i Jego prorokom. W odpowiedzi posyła północne królestwo dziesięciu plemion do niewoli w Asyrii w 722 r. p.n.e., a południowe królestwo dwóch plemion, Judy i Beniamina, do niewoli w Babilonie w 586 r. p.n.e. Poprzez proroków Bóg obiecuje również wysłać wybawiciela, Izajasz 9:6 i 7, Izajasz 52:13 do 53:12.

Bóg obiecuje przywrócić swój lud do ich ziemi z niewoli babilońskiej po 70 latach, Jeremiasz 25:11 i 12. I On to czyni za czasów Ezdrasza i Nehemiasza. Ludzie odbudowali mury Jerozolimy i zbudowali drugą świątynię, jednak Stary Testament kończy się na tym, że lud Boży nadal odwraca się od Niego, Malachiasz.

Po 400 latach Bóg posyła swojego Syna jako obiecanego Mesjasza, cierpiącego sługę, Króla Izraela i Zbawiciela świata. Syn Boży zostaje poczęty z dziewicy i staje się w pełni człowiekiem, pozostając jednocześnie w pełni boski. Z czasem Jezus zostaje ochrzczony, skutecznie pokonuje pokusę Szatana na pustyni i zostaje ogłoszony Mesjaszem.

Jezus wybiera i inwestuje w 12 uczniów jako nowych liderów swojej mesjańskiej wspólnoty. Naucza o królestwie Bożym, że rola Boga nadeszła w Jezusie Mesjaszu. Jezus pokazuje to, wypędzając demony, czyniąc cuda i głosząc dobrą nowinę ubogim.

Jezus całkowicie podąża za wolą i planem Boga, pozostając bez grzechu. Jest kochany przez wielu, ale sprzeciwiają mu się żydowscy, religijni i polityczni przywódcy. Nie tylko nie pasuje do ich koncepcji Mesjasza, ale także podważa ich dumę, przekonania i tradycje.

Sprzeciw wzrasta, gdy Sanhedryn skazuje Jezusa w nielegalnym procesie. Ponieważ kraj był okupowany przez Imperium Rzymskie, przywódcy muszą wysłać Jezusa do swojego zagorzałego wroga, Poncjusza Piłata, który uznał Jezusa za niewinnego. Jednak pod presją żydowskich przywódców i tłumów Piłat i tak ukrzyżował Jezusa.

Jezus, niewinny, sprawiedliwy, umiera na krzyżu. Z ludzkiego punktu widzenia Jezus umiera jako ofiara w tym nikczemnym, nikczemnie złym akcie. Jednak biblijna historia podkreśla, że ta śmierć jest częścią wiecznego planu Boga, by zbawić grzeszników.

Misją Jezusa jest poszukiwanie i ratowanie zagubionych, a On nie zawodzi w tym. Jezus ratuje grzeszników jako ich zastępcę, zwycięzca, ofiara, drugi Adam, odkupiciel i twórca pokoju. Niesamowicie, że Jezus nie tylko dźwiga świat na krzyżu, ale także zmartwychwstaje trzy dni później w różnych miejscach, sytuacjach i grupach.

Ponad 500 osób jest świadkami zmartwychwstałego Jezusa. Poprzez swoje zmartwychwstanie potwierdza swoją tożsamość, pokonuje grzech i śmierć, daje nowe życie swojemu ludowi i zapewnia przedsmak przyszłego zmartwychwstania swojego ludu. Jezus kieruje swoich uczniów, aby zanieśli ewangelię do wszystkich narodów, aby wypełnić obietnicę Boga daną Abrahamowi, aby błogosławił wszystkie narody przez Niego.

Jego uczniowie mają czynić uczniów z innych, którzy następnie będą czynić uczniów z jeszcze innych. W dniu Pięćdziesiątnicy Jezus posyła ducha, który formuje kościół jako nowotestamentowy lud Boży. Duch daje kościołowi moc, aby dawał świadectwo o Chrystusie wśród narodów.

Wczesny kościół poświęca się nauczaniu apostołów, wspólnocie, łamaniu chleba i modlitwie, Dzieje Apostolskie 2:42. Wczesny kościół jest zaangażowany w ewangelizację, wersety 38 do 41, dzieląc się ewangelią z tymi, którzy nie znają Chrystusa jako środka zbawienia. Kościół jest oddany uczniostwu, instruując wierzących, aby naśladowali Jezusa jako sposób życia. Kościół jest oddany wspólnocie, wersety 42 do 47, dzieląc się życiem razem, poznając się nawzajem i kochając się nawzajem.

Kościół jest również zaangażowany w posługę, wersety 42 do 46, modląc się za siebie nawzajem, dając sobie nawzajem i zaspokajając swoje potrzeby. Kościół jest aktywny w uwielbieniu, werset 46, chwalcąc Boga, publicznie spotykając się razem i prywatnie nauczając, modląc się, dając i spożywając jedzenie razem. Kościół rośnie i spotyka się z prześladowaniami, ale ewangelia wciąż się rozprzestrzenia.

Niektórzy Żydzi i wielu pogan ufa Chrystusowi. Kościoły są zakładane, a cykl trwa. Po drodze kościoły nauczają zdrowej doktryny, korygują błędy i wzywają wierzących do życia w miłości, jedności, świętości i prawdzie.

Apostołowie tacy jak Paweł i Piotr również nauczają o zbawieniu. Bóg Ojciec planuje zbawienie, Syn je realizuje, a Duch stosuje je do wszystkich, którzy wierzą w Chrystusa. Bóg wybiera, powołuje i daje wierzącym nowe życie w Chrystusie.

Bóg przebacza, uznaje za sprawiedliwych i przyjmuje do swojej rodziny wszystkich, którzy mają wiarę w Chrystusa. Bóg uświęca swój lud w Chrystusie i ostatecznie uwielbi wszystkich, którzy Go znają. Bóg zbawia z hojnej miłości i dla swojej chwały.

Wiedza o Bogu, zgodnie z biblijną historią, w stworzeniu, upadku, odkupieniu, a teraz spełnieniu. Jezus dokończy to, co zaczął. Powróci, aby panować jako Król, przynosząc sprawiedliwość, pokój, rozkosz i zwycięstwo.

Królestwo to panowanie Boga nad Jego ludem poprzez Króla Jezusa. Królestwo jest zarówno obecną rzeczywistością, jak i przyszłą obietnicą związaną z drugim przyjściem Chrystusa. Jezus przynosi je fazami.

Jest ono zainaugurowane w Jego publicznej posłudze, gdy naucza, czyni cuda i wypędza demony (Mateusza 12:28, Mateusza 13:1 do 50). Gdy Jezus wstępuje na prawicę Boga, miejsce największej mocy, królestwo się rozszerza (Efezjan 1:20 i 21), a tysiące wchodzą do niego przez kazania apostołów (Dzieje Apostolskie 2:41, 47). Pełnia królestwa oczekuje powrotu Chrystusa, gdy zasiądzie na swoim chwalebnym tronie (Mateusza 25:31).

Chrystus będzie sądził świat, zapraszając wierzących do ostatecznego etapu królestwa, podczas gdy niewierzących wygna do piekła, Mateusza 25:34 i 41. Klasyczny fragment przedstawiający spełnienie i te powiązane prawdy to Objawienie

20 do 22. Tak jak Księga Rodzaju 1 i 2 ujawniają, że biblijna historia zaczyna się od stworzenia przez Boga niebios i ziemi, Objawienie 20 do 22 pokazuje, że kończy się ona stworzeniem przez Boga nowego nieba i nowej ziemi.

Historia zaczyna się od dobroci stworzenia Bożego i kończy się na dobroci nowego stworzenia. Historia zaczyna się od zamieszkania Boga ze swoim ludem w świątyni ogrodowej i kończy się zamieszkaniem Boga ze swoim ludem przymierza w niebie, nowej ziemi, mieście, ogrodzie i świątyni. Niebo zstępuje na ziemię.

Niebo i ziemia są jednym. Raz na zawsze, zwycięstwo Boga jest dopełnione. Sąd Boży jest ostateczny.

Grzech jest pokonany. Sprawiedliwość zwycięża. Świętość dominuje.

Chwała Boga jest nieskrępowana, a królestwo jest zrealizowane. Wieczny plan Boga kosmicznego pojednania w Chrystusie jest urzeczywistniony, a Bóg jest wszystkim we wszystkim w języku 1 Koryntian 15. Jako część swojego zwycięstwa, Bóg wrzucił diabła i jego demony do jeziora ognia, gdzie nie są pochłaniani, ale, cytuję, dręczeni dniem i nocą na wieki wieków.

Objawienie 20:10, Szatan i demony nie zostają przywróceni, ale idą do piekła, aby otrzymać należną im karę, i pozostają tam, aby cierpieć na zawsze. Następnie Bóg osądza wszystkich: tych, których świat uważa za ważnych, tych, których świat nigdy nie zauważa, i wszystkich pomiędzy, cytuję, każdego, którego imię nie zostało zapisane w Księdze Życia, wrzuca się do jeziora ognia. Objawienie 20 i werset 15.

Bóg nie posyła do piekła tylko bezwzględnych rzymskich cesarzy, czego moglibyśmy się spodziewać. On skazuje do piekła wszystkich, którzy nie są ludem Jezusa. Zobacz Daniela 12, 1, Objawienie 14:10 i 11, Objawienie 21:8 i 21:27.

Wspaniale, nowe niebiosy i nowa ziemia nadchodzą, a Bóg mieszka ze swoim ludem przymierza. Objawienie 21:3 i 7. Przynosi im pocieszenie: nie ma już bólu, śmierci itd.

Wiersz 4. Sprawia, że wszystko staje się nowe, werset 5. I ogłasza, stało się, werset 6. Niebo jest następnie przedstawione jako doskonała świątynia, chwalebna, wielonarodowa i święta. Objawienie 21, wersety 9 do 27. Ludzie Boga słusznie noszą obraz Boga, służąc Mu, panując z Nim, spotykając Go bezpośrednio i oddając Mu cześć.

22:1 do 5. Bóg otrzymuje należną Mu cześć, a ludzie są błogosławieni ponad wszelkie wyobrażenia, w końcu żyjąc w pełni rzeczywistością bycia stworzonym na obraz Boga. Aby uzyskać bardziej szczegółowy przegląd biblijnej historii, ujętej w doktrynę Boga, zobacz DA Carson, Bóg, który tam jest, odnajdujący swoje miejsce w historii Boga. Poznawanie Boga, biblijnej historii i naszej teologii.

Historia biblijna kształtuje i ustala ramy naszych tematów w teologii. Stworzenie, upadek, odkupienie i spełnienie wyznaczają ramy porządku i tematów teologii, które są zasadniczo rozszerzeniem tych tematów. Bóg, stworzenie, ludzkość, grzech, Jezus i Jego zbawcze dzieło, zastosowanie dzieła Chrystusa przez Ducha Świętego do naszego zbawienia oraz kościół i przyszłość.

Historia biblijna kształtuje i tworzy ramy dla treści naszej teologii. Dlatego staramy się interpretować Biblię i rozwijać naszą teologię zgodnie z historią biblijną i światopoglądem oraz pod ich przewodnictwem. Chcemy czytać Pismo Święte jako pokorni słuchacze, jak powiedzieliśmy wcześniej, pod Bogiem, a zatem pod Jego słowem.

Dlatego też w taki sposób uprawiamy teologię. Pomocne jest zobaczenie, jak prawdy biblijne z biblijnej historii pielęgnują i wyjaśniają nasze podejście do teologii. Przyjrzymy się szeroko konturom teologii, biblijnej historii i temu, jak każda z nich prowadzi nas w uprawianiu teologii.

Oto nasze nagłówki. Bóg, Jego objawienie i nasza teologia. Stworzenie i nasza teologia.

Ludzkość i nasza teologia. Grzech i to samo. Chrystus i nasza teologia.

Zbawienie i to samo. Duch Święty w naszej teologii. Kościół w naszej teologii.

I przyszłość naszej teologii. Bóg, Jego objawienie i nasza teologia. Natura Boga jest fundamentem wszelkiej prawdy i stanowi kompas dla naszej teologii.

Nieskończoność Boga podkreśla fakt, że tylko On posiada pełną wiedzę, przeszłość, teraźniejszość i przyszłość. Jesteśmy ograniczeni. On nie.

Łaskawość Boga zapoczątkowuje naszą teologię, gdyż wszelka wiedza o Bogu wypływa z Jego hojnego samoobjawienia. Nie wiemy nic o Bogu poza Jego łaską, ale możemy i znamy Go dzięki Jego łasce. Prawdomówność Boga pokazuje, że Jego samoobjawienie przekazuje prawdę i czyni to spójnie.

Osobista natura Boga przypomina nam, że wiedza o Nim jest również relacyjna, wskazując nam na przymierze z Nim. Świętość Boga wyjaśnia, że teologia jest holistyczna, prowadząc nas do bojaźni Pana i chodzenia w świętości. Miłość Boga wyjaśnia, że chrześcijańska teologia nie może być skupiona na sobie, ale skierowana na zewnątrz ku Bogu i dobru innych.

Chwała Boga podkreśla, że wszelka prawdziwa wiedza o Bogu pochodzi od Boga, przez Boga i do Boga. Objawienie 11:33 do 36. Samoobjawienie Boga odzwierciedla Go i kieruje naszą teologią.

Samoobjawienie Boga jest łaskawe. On je swobodnie inicjuje i błogosławi nas przez nie. Jest prawdziwe, wiernie przedstawiające kim jest Bóg, co czyni i jak odnosi się do nas.

To jedność. Choć przekazywana w różnych formach, komunikacja Boga o sobie, ludzkości i życiu jest spójna. Jest osobista, komunikuje Boga i Jego drogi nam.

Jest to propozycjonalne, składanie oświadczeń lub twierdzeń, ujawnianie prawdy o Bogu, ludzkości, życiu, historii i zbawieniu. Ponieważ jesteśmy odbiorcami samoobjawienia Boga, jest to analogiczne, ponieważ używa On ludzkich kontekstów, kultur i języków do komunikacji. Analogiczne oznacza, że nie jest to dokładnie takie samo jak Boża wiedza o sobie pod każdym względem i nie jest to tak niechętnie Bożej wiedzy o sobie, w niektórych aspektach, że nie możemy Go w ogóle poznać.

Jest to analogiczne, jak wiedza, jaką Bóg ma o sobie w pewnych objawionych sposobach. Objawienie się Boga o sobie jest częściowe, ponieważ nieskończony Bóg może ujawnić nam, skończonym ludziom, jedynie ograniczone informacje. Jest to historyczne, ponieważ Bóg komunikuje się z nami w przestrzeni i czasie, w sposób wyjątkowy wśród religii świata.

Jest progresywna w obrębie Pisma Świętego, ponieważ odnosi się do wielu pokoleń i stopniowo rozszerza swoje samoujawnienie w czasie. Jako taka, teologia jest możliwa tylko poprzez boską inicjatywę. Opiera się na treści i jedności objawionej prawdy, ma obiektywne i subiektywne składniki, wymaga wglądu w ludzką kulturę, nie może być wyczerpująca, jest powiązana z całym życiem, a jej badanie jest procesem wiecznym.

Ponadto, łaskawe samoujawnienie Boga jest dane na wiele sposobów i w różnych kontekstach, ale z uderzającą jednością. Bóg objawia się wszystkim ludziom w każdym czasie i miejscu poprzez stworzenie, które świadczy o Nim jako o swoim Stwórcy i Panu, Psalm 19, 1-6, Rzymian 1:18-32. Czyni to również poprzez stworzenie ludzi na swój obraz.

Prawo moralne jest zapisane w ludzkim sercu, Rzymian 2:12-16. Nasza teologia angażuje zatem różnorodne światy intelektualne, kulturowe i zawodowe. Ogólne objawienie i powszechna łaska przypominają nam, że nawet wyraźnie niechrześcijańska praca i kultura nieuchronnie będą zawierać pewne świadectwo Bożej prawdy.

Teologia może „rozpoznawać i celebrować przebłyśki sprawiedliwości, mądrości, prawdy i piękna, które znajdujemy wokół siebie we wszystkich aspektach życia.

Ostatecznie zrozumienie ewangelii i biblijnej nauki o zaangażowaniu kulturowym powinno prowadzić chrześcijan do największego doceniania rąk Boga stojących za pracą naszych kolegów i sąsiadów”. Timothy Keller i Katherine Leary Alsdorf.

Każde dobre spotkanie łączy twoją pracę z pracą Boga. Bóg objawia się również konkretnym ludziom w konkretnych czasach i miejscach, stopniowo i wyraźnie komunikując Siebie i swoje relacje przymierza. Ukazuje Siebie poprzez historyczne działania, na przykład Exodus, boską mowę, na przykład Dziesięć Przykazań i swój lud przymierza, którego świętość, miłość i sprawiedliwość mają odzwierciedlać Jego własny charakter, Exodus 19:5 i 6, Objawienie 19, Kapłańska 19, przepraszam, 1 do 18.

Bóg objawia się najpełniej w Jezusie i Jego wcieleniu, bezgrzesznym życiu, nauczaniu, proklamacji Jego królestwa, cudach, ukrzyżowaniu, zmartwychwstaniu, wniebowstąpieniu, panowaniu i obiecanym powrocie, Jana 1 :1 do 18, Hebrajczyków 1:1 do 4. Bóg objawia się również poprzez natchnionych proroków, apostołów i święte pismo, które dokładnie rejestruje i interpretuje samoobjawienie Boga. Ponadto pisma święte są nazywane słowem Bożym i same w sobie są najbardziej dostępną formą samoobjawienia Boga. Psalm 19:7 do 14, Mateusza 5:17 do 20, Jana 10:35, 2 Tymoteusza 3:15 do 4:5, 1 Piotra 1:22 do 25.

Z tego powodu teologia zaczyna się od bojaźni Pańskiej, Księga Przysłów 1:1 do 7. Wymaga od nas, abyśmy postrzegali siebie jako stworzenia, które starają się poznać Stwórcę i Jego świat poprzez poleganie na Jego samoobjawieniu, przekazanym najwyraźniej w prawdziwych i autorytatywnych pismach — stworzeniu w naszej teologii. Stworzenie Boże funkcjonuje również jako składnik naszej teologii.

Nieskończony, samoistny, osobowy, suwerenny, święty i dobry Pan przemówił potężnie i stworzył dobry kosmos, co potwierdza stały refren, jak widzieliśmy, a Bóg widział, że był dobry. Dobroć została podkreślona szóstego dnia stworzenia, gdy Bóg powiedział, że jest bardzo dobry. Księga Rodzaju 1:31.

Hojne Boże zaopatrzenie w światło, ziemię, roślinność i zwierzęta są błogosławieństwami danym dla naszego dobra, podobnie jak nasze zdolności do poznania Boga, zawarcia małżeństwa, prokreacji i pracy. Tak więc dobry Bóg stwarza dobry świat dla wierzących, dobro i dobro innych. Stworzenie świadczy o Bogu i Jego dobroci i mocy.

Prawda, dobroć, piękno i pokój są w obfitości. W rezultacie, jest stosowne, abyśmy starali się zrozumieć całe stworzenie, całe życie, w świetle objawienia Boga. Ludzkość w naszej teologii.

To, kim jesteśmy jako ludzie, również kieruje naszą teologią. Jako stworzenia, naturalnie nosimy wszystkie znamiona skończoności. Och, nasza wiedza jako ludzi jest ograniczona, odzwierciedlając rozróżnienie Bóg-stwórca-stworzenie.

Co więcej, zostaliśmy stworzeni przez Boga na Jego obraz, aby Go kochać, odzwierciedlać Jego charakter i służyć Jego misji. Jako taka, wiedza nie jest jedynie miłym dodatkiem do dążenia, ale odnosi się do pierwotnych i podstawowych celów Boga dla nas, aby kochać i służyć Bogu, innym i ich stworzeniu. Księga Rodzaju 1:26-28.

Taka miłość i służba wymagają naszej wiedzy o Bogu, sobie, kulturze i stworzeniu. Poznanie Boga, a zatem poznanie teologii jako części poznania Boga, jest zatem istotne dla wypełnienia naszego celu. W miarę jak coraz bardziej poznajemy Boga w tych prawdach, możemy właściwie dążyć do prawdy, dobra, piękna i pokoju jako szlachetnych celów samych w sobie i jako sposobów na uwielbienie Boga poprzez poznanie, odbicie i służenie Mu.

Grzech i nasza teologia. Niestety, rzeczywistość naszego grzechu zniekształca naszą wiedzę o Bogu, a tym samym naszą teologię. Ludzie buntują się przeciwko Bogu, zakłócając naszą relację z Nim, innymi, nami samymi i stworzeniem.

Rodzaju 3, Rzymian 5:12-21. Obecnie charakteryzuje nas zarówno obraz Boga, jak i grzech. Słusznie pragniemy sprawiedliwości, pokoju i piękna, ale mamy tendencję do zniekształcania tych rzeczy lub szukania ich wyłącznie dla własnego interesu, a nie dla chwały Bożej i dobra innych.

Rzeczywiście, grzech zaraża i wpływa na nasze umysły, uczucia, postawy, wolę i czyny. Pismo wyjaśnia to zepsucie na różne sposoby, używając takich obrazów jak śmierć duchowa, ciemność, twardość, niewola i ślepota. Marek 7:20-23.

Rzymian 1:18-32. Rzymian 3:9-20. 2 Koryntian 4:3-4.

Efezjan 2:1-3. Efezjan 4:17-19. Jako taka, nasza teologia jest zbyt często naznaczona skończonością, stronnictwami i kulturową krótkowzrocznością i może być napędzana egoizmem, dumą, prestiżem, chciwością lub pragnieniem władzy.

Nawet nasza chrześcijańska nauka odzwierciedla te problemy. Chrystus i nasza teologia. Na szczęście Chrystus jest większy od nas i rzuca światło na to, jak mamy wzrastać w teologii.

Jezus jest Słowem, najpełniejszym i najczystszy objawieniem Boga. Jana 1:1-18. Hebrajczyków 1:1-4.

Jezus jest prawdą i światłem dla świata, który jest zaciemniony przez grzech. Jana 1:4-18. 8-12.

14:6. Jezus jest Panem, najwyższym autorytetem, który zasługuje i wymaga naszej wierności i poddania się we wszystkim, co dotyczy życia, w tym w naszym myśleniu. Filipian 2:5-11.

On jest również nauczycielem, który kształtuje nas jako swoich uczniów i inwestuje w nas, ucząc nas o królestwie Bożym i budując Jego kościół i Jego społeczność. Ponadto Jezus głosi, że prawdziwe uwielbienie jest w duchu i w prawdzie, wzywa nas do badania pism, które świadczą o Nim i oczekuje, że zbadamy naszą tożsamość, zbadamy Jego tożsamość, cuda, nauki i dzieła, aby zobaczyć, że jest od Boga. Jezus łączy się z prawdą, koryguje błąd i posyła Ducha Świętego jako tego, który poprowadzi nas w prawdzie.

Jezus definiuje także życie wieczne jako poznanie Boga i modlitwę, aby Bóg uczynił nas świętymi przez Słowo, które On charakteryzuje jako prawdę. Mateusza 5:7. Jana 1:15-18.

Jana 14:6. I 17:3-17. W Chrystusie, jak twierdzi Apostoł, cytuję, ukryte są wszystkie skarby mądrości i wiedzy, Kolosan 2:3. W rezultacie cała prawda, a zatem cała teologia, znajduje swoje skupienie i źródło w samym Chrystusie. Rzeczywiście, całe stworzenie, w tym cała nasza wiedza, nauczanie i powołania, jest przez Chrystusa, utrzymywane razem w Chrystusie i dla Chrystusa, Kolosan 1:15-20.

Zbawienie w naszej teologii. Co wspaniałe, nasza teologia nie jest abstrakcyjną próbą rozłożenia na czynniki pierwsze lub zbadania Boga. Teologia jest przymierzowa.

To znaczy, że Bóg stwarza nas na swój obraz, cierpliwie znosi nasz bunt i posyła swojego Syna, aby nas zbawił, abyśmy mogli Go poznać i być w przymierzu z Nim. Teologia jest niezwykle osobista, ponieważ dotyczy Boga i nas w naszej relacji z Bogiem. Doktryna zbawienia w biblijnej historii podkreśla tę prawdę i definiuje tożsamość chrześcijańską w jej świetle.

Jesteśmy duchowo zjednoczeni z Chrystusem i jesteśmy odbiorcami nowego życia. Wierzymy w Chrystusa i jesteśmy przyjmowani jako sprawiedliwi w Nim. Jesteśmy dziećmi Boga i jesteśmy przemieniani w świętych ludzi na obraz Chrystusa.

Jesteśmy w Chrystusie. Nie mamy się czego obawiać, nic do udowodnienia, nic do ukrycia. Tak więc zadanie teologii umożliwia i wspiera nasze dążenie do naszej tożsamości, naszego wzrostu i naszego bezpieczeństwa.

Teologia oferuje nam mądrość, by kroczyć drogami Boga, według słowa Boga i mocą Boga. Duch Święty w naszej teologii. Dzieło Jezusa dla nas jest stosowane do nas przez Ducha, jednocząc nas z Chrystusem.

Duch Święty zainspirował Pismo Święte i teraz pozwala nam je zrozumieć. Mieszka w nas, daje nam moc i wydaje w nas owoce. Prowadzi naszych przywódców kościelnych i umożliwia nam oddawanie czci.

On udziela nam darów duchowych, aby błogosławić kościół przez nas. W rezultacie nasza teologia jest zależna od Ducha w swojej treści. On zainspirował Biblię.

Nasza teologia jest zależna od Ducha w kwestii jego wglądu. Studiujemy ciężko, ale On pozwala nam właściwie interpretować słowo. Nasza teologia jest zależna od Ducha w kwestii jego kościelnego kontekstu.

On zainaugurował i zamieszkał w kościele. Nasza teologia jest zależna od Ducha dla swojej owocności. On daje moc naszym kościelnym nauczycielom i katapultuje nas i naszą teologię do służby Bogu i innym.

W kościele, w naszej teologii, poprzez swoje bezgrzeszne życie, zastępczą śmierć i cielesne zmartwychwstanie, Jezus odkupuje nas jako lud dla Siebie. Jako kościół jesteśmy naznaczeni prawdą. Jesteśmy kształtowani przez naukę Apostoła.

Sprzeciwiamy się błędom i dzielimy życie jako wspólnota Jego słowa. Poprzez naszą jedność z Chrystusem, okazujemy nawet dobroć Boga, szczególnie Jego jedność, świętość, miłość i prawdę. Dzieje Apostolskie 2:41-47, List do Efezjan 2:4-10 i 4:1-24.

Jako lud Boży czcimy Boga, oddając się Jemu jako żywe, święte i akceptowalne ofiary, częściowo poprzez przemianę poprzez odnowienie naszych umysłów i rozeznanie woli Bożej. Rzymian 12:1 i 2, Efezjan 4:17 do 24. Jako taka, nasza teologia nie jest jedynie naszym własnym indywidualistycznym wysiłkiem, ale jest zintegrowana z całością życia i realizowana we wspólnocie jako lud Boży pod autorytatywnym słowem Bożym.

Wymaga też od nas pewnych rzeczy: wezwania do człowieczeństwa, wiary, zależności od łaski, szacunku dla innych, pilności, cierpliwości, ostrożności i wytrwałości. Jako chrześcijanie potrzebujemy siebie nawzajem i uczymy się teologii razem we wspólnocie pod słowem, dzieląc się życiem. Na koniec, przyszłość w naszej teologii.

Ostateczne cele Boga dla historii kierują również naszym podejściem do teologii. Powrót Jezusa, triumf i sąd ogłaszają Jego Panowanie, usprawiedliwiają nas jako Jego lud i na stałe ustanawiają kosmiczną sprawiedliwość i pokój. 2 Tesaloniczan 1:5 do 10, Objawienie 20:10 do 15.

Wszelkie fałszerstwo zostanie obalone, a wszyscy, którzy je praktykują, zostaną wygnani do wiecznego piekła. Objawienie 20–22. Ostatnie trzy rozdziały Biblii skupiają się na nowych niebiosach i nowej ziemi, ale każdy z ostatnich trzech rozdziałów Biblii zawiera odniesienia do piekła.

Nowe niebo i nowa ziemia będą charakteryzowane przez osobistą obecność Boga z Jego ludem. A ponieważ mamy nowe życie w Chrystusie, nowa ziemia będzie charakteryzowana przez Jego chwałę i naszą, Jego świętość i naszą, Jego miłość i naszą, Jego dobroć i naszą. Mówię z szacunkiem.

Historia jest zatem liniowa, celowa, eschatologiczna dla naszego dobra i przede wszystkim dla chwały Bożej. Rzymian 8, 18 do 39, Efezjan 1:3 do 14. Jako taka, teologia jest godnym procesem, w którym dążymy do zrozumienia Boga i Jego dobroci, miłości, sprawiedliwości i pokoju, aby służyć sobie nawzajem i chwalić Boga.

Co więcej, nasze dążenie teologiczne akceptuje, że wiemy, iż w pewnym stopniu wzrastamy w poznaniu Boga z czasem i tęsknimy za dniem, w którym wiara będzie widzeniem. 1 Koryntian 13:9 do 12. Jako chrześcijanie słusznie cenimy teologię.

Wychwala Boga i naturalnie wyrasta z biblijnej historii. Bóg, Jego samoobjawienie, stworzenie, nasza tożsamość jako ludzi stworzonych na Jego obraz, Jezus, dzieło Jezusa, zbawienie, Duch Święty, kościół i rzeczy ostateczne – wszystko to kieruje naszym studiowaniem teologii. Cudownie, każda część biblijnej historii i każda prawda w wierze chrześcijańskiej kształtuje naszą wiarę, nadzieję i miłość, a nawet każdy aspekt naszego codziennego życia.

W naszym następnym wykładzie skupimy się na poznaniu Boga i naszych źródeł w teologii, które obejmują tradycję, rozum, doświadczenie i, co najważniejsze, Pismo Święte.

To dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu o Objawieniu i Piśmie Świętym. To jest sesja 3, Poznanie Boga i biblijnej historii oraz Poznanie Boga i naszej teologii.